

6 Μαρτίου 2014

Ο παππούς μου ο Μπαρμπαγιώργης ο Καρβούνης

/ [Γενικά](#)

Ο Γεώργιος Παπάζογλου, γνωστός και ως Μπαρμπαγιώργης ο Καρβούνης γιατί

μικρός χωνόταν στα κάρβουνα, γεννήθηκε στο Αγγελοχώρι της χερσονήσου της Καλλίπολης στη Θράκη.

Πολυμήχανος κτίστης, μαραγκός και εργολάβος με έδρα την Κωνσταντινούπολη, διέτρεχε την Θράκη, τη Μακεδονία και τη Βουλγαρία και έχτιζε ναούς, τζαμιά και σπίτια. Με τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο οι Τούρκοι τον επιστράτευσαν και μετά τη μάχη της Καλλίπολης η μονάδα του έφυγε για το Χαλέπι της Συρίας. Τρία χρόνια έμεινε εκεί και πήρε μέρος σε πολλές μάχες.

Ο Λώρενς της Αραβίας όμως οδηγούσε τους Άραβες σε νίκες κατά των Οθωμανών και η μονάδα του άρχισε να οπισθοχωρεί προς τα Ρωσικά σύνορα. Στην δύσκολη αυτή πορεία ο Μπαρμπαγιώργης προσβλήθηκε από τύφο και οι σύντροφοί του τον εγκατέλειψαν ως ετοιμοθάνατο κάπου στον Ευφράτη. Επί σαράντα μέρες πλανιόταν στο Κουρδιστάν και την Αρμενία χωρίς να συναντήσει άνθρωπο.

Έχασε το μάτι του από τον υψηλό πυρετό αλλά συνέχισε γιατί πίστευε πως θα σωθεί.

Στα κατεστραμμένα χωριά με Αρμενικό πληθυσμό έβρισκε μόνο νεκρούς. Άναβε φωτιά το βράδυ για να ψήσει καλαμπόκια ή να βράσει σάρι και τα σκυλιά μαζεύονταν γύρω του για συντροφιά.

Κάποια μέρα συνάντησε ληστές που τον ρώτησαν που πηγαίνει. «Πάω να βρω τη μονάδα μου» είπε. «Πως σε λένε;» τον ξαναρώτησαν, «Γιανούς», δηλαδή Ιωνά, είπε, επειδή το όνομα συνηθιζόταν και στους Μωαμεθανούς και δεν ήθελε να απομακρυνθεί από τη δική θρησκεία. Οι ληστές ερεύνησαν τα θυλάκια της στολής του και βρήκαν το μοναδικό κειμήλιο που έφερε μαζί του, ένα μικρό ασημένιο σταυρό. «Τι είναι αυτό;» τον ρώτησαν. « Το πήρα απ' τους άπιστους» είπε. Δεν έδωσαν σημασία και έφυγαν.

Εκείνη τη στιγμή ο σκληροτράχηλος έλληνας στρατιώτης του Οθωμανικού στρατού, αισθάνθηκε μια ενοχή αφάνταστη. Περιέργως όμως δεν τον κατέβαλε.

Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης και η νοσταλγία ήταν πολύ ισχυρά και τον ωθούσαν προς τα εμπρός, μέχρι που έφτασε ακολουθώντας την πορεία των Μυρίων στον Πόντο.

Έμεινε δέκα μέρες στη Τραπεζούντα και έφυγε για την Πόλη με το καίκι ενός έλληνα φορτωμένο με φουντούκια.

Η Μαύρη Θάλασσα τον διεκδίκησε. Τέσσερα μερόνυχτα θαλασσοδένονταν.

Τελικά πέταξαν το φορτίο στη θάλασσα και έφτασαν στην Πόλη. Παρουσιάστηκε

στις αρχές της Πόλης και διηγήθηκε την περιπέτειά του.

Η στρατιωτική υπηρεσία είδε την κατάστασή του, είχε χάσει το ένα μάτι, την ευσυνειδησία του, μετέφερε τον οπλισμό του και αποφάσισε να τον απολύσει.

Μετά από επτά χρόνια γύρισε στο χωριό του όπου τον είχαν για νεκρό και του είχαν κάνει το μνημόσυνο.

Με την ανταλλαγή, το χωριό μετακόμισε στην Ελλάδα και δημιούργησε το Αγγελοχώρι πλάι στη Μηχανιώνα της Θεσσαλονίκης.

Ο ίδιος κατέβηκε στον Πειραιά γιατί εκεί θα μπορούσε να εξασκήσει τη δουλειά που ήξερε. Κίστης εργολάβος.

Άνθρωπος της εκκλησίας δεν ήταν ιδιαίτερα. Ίσως να μη τον άφηνε η σκληρή ζωή, οι συνεχείς μετακινήσεις, οι πόλεμοι, εμφύλιοι και μη.

Αφού μετά από χρόνια αποκατέστησε τα τρία κορίτσια του, ήρθε η ώρα να εκτελέσει το τελευταίο του καθήκον.

Πήγε στον παπά της ενορίας για να εξομολογηθεί την άρνηση της θρησκείας του. Ο παπάς δήλωσε αδυναμία και τον παρέπεμψε στην Αρχιεπισκοπή Αθηνών όπου ομολόγησε το αμάρτημά του στον βοηθό Επίσκοπο.

Εκείνος, αφού άκουσε όλη την ιστορία του, τον συγχώρεσε και τον συνόδευσε μέχρι την πόρτα χτυπώντας του την πλάτη με συμπόνια.

Ο σκληροτράχηλος Μπαρμπαγιώργης έκλαψε σαν μικρό παιδί για πρώτη φορά στη ζωή του.

Ξαλαφρωμένος από την εξομολόγηση και τη συγχώρεση, αποχαιρέτησε τα παιδιά του και πήγε να περάσει τα τελευταία του χρόνια με τους συγχωριανούς του στο Αγγελοχώρι, καλλιεργώντας ένα μικρό αμπελάκι που το μετέτρεψε σε επίγειο ...παράδεισο!

Άρης Φωτιάδης